

det Hele lade sig det være magtpaaliggende, at Kirkerne, forsaavidt sles kan uden Brænkelse af Privates Rettigheder, frigjøres for Byrder, der ei vedrøre deres nærmeste Formaal.

IV.

§ 39.

Kirkeeereren kan ikke modsætte sig Forandringer i kirkelig Henseende af Sogneinddelingen. Gies Kirketienden i begge Sogne af Tiendehverne, da gaar alle de Forpligtelser — Kirketienden derunder indbefattet — som paa hvile de Dele af et Sogn, der saaledes omlægges, over fra den Kirke, hvortil de tidligere hørte, til den Kirke, hvortil de henlægges. Gies derimod Kirketienderne i begge Sognene ei af Tiendehverne, da bliver Kirketienden af de Dele, som overlægges, ved den Kirke, hvorfra de skilles, hvorimod de have at opfylde de øvrige Forpligtelser, der maatte paa hvile dem med Hensyn til Kirken, saasom Egter og Gangdagsarbejde, til den Kirke, hvortil de henlægges. I alle sidstnævnte Tilfælde har det ordinaire Syn at overveie, hvilke Udgifter der nødvendig eller dog sandsynligvis ville paaføres den Kirke, hvis Sogne-Menighed forøges, saasom Tillæg af Udgifterne til Brød og Viin, sandsynlig Beføstning ved Udvidelsen af Kirkegaarden eller Kirken m. m. Efterat have anstillet disse Overveielser, ansætter Synet til en aarlig Sum den Erstatning, som det efter bedste Skønne finder at maatte tilkomme Kirkeeereren. Det har dernæst at overveie, hvilke Formindskelser i Udgifter der i Betragtning af de ovenfor nævnte Grunde maa antages at flyde af Forandringen i Sogneinddelingen for den Kirke, hvis Menighed formindskes, og har ogsaa at ansætte denne Formindskelse til en bestemt aarlig Sum, der da bliver at tilsvare af denne Kirkes Eier til den, der har Krav paa Erstatning, dog under ingen Omstændighed med et større Beløb end det, hvorpaa Kravet lyder. Er derimod den Erstatning, hvorpaa havdes Krav, større end den, der skal tilsvares, da udredes det overskydende Beløb af Kirkesonden. Ministeriet er derfor ogsaa berettiget at lade samme Fonds In-

tesfer varetage ved en Besuldmægtiget, og kan ligesom hver af Parterne forlange Synet prøvet ved et Oversyn.

Derfor Kirkerne ligge i forskjellige Provstier, bestemmer Biskoppen, hvem af Stiftets Provstier og Synsmænd, der skulle afholde Synet.

Udgifterne ved Synet, samt ved Oversynet, forsaavidt de ei paalægges en af de tvende Kirkeedere, der maatte have forlangt det, udredes af Kirkesonden. Finder Ministeriet, at den Dpoffrelse, der maa gøres af Kirkesonden, ei staaer i et passende Forhold til de Goder, der ved Omfordelingen opnaaes, da kan det bestemme, at Forandringen ei skal finde Sted.

§ 40.

Præsterne udenfor Kjøbenhavn skulle fremtidig anskaffe Brød og Viin til Kirken mod Erstatning af Kirkeeereren. Denne Erstatning fastsættes af Stiftsøvrigheden hvert 5te Aar efter Antallet af de i Sognet boende Communicanter og i Henshold til Regler, der herom ville blive givne af Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet. Forsaavidt saadan Forpligtelse alt maatte paa hvile Præsten mod et herfor ved lovlig Bestemmelse fastsat Vederlag, da skal det have sit Forblivende ved hvad saaledes er bestemt.

V.

§ 41.

Hvad der i §§erne 30, 31, 32, 33 og 34 er bestemt om Syn og Oversyn med Hensyn til Kirkerne, skal fremtidig ogsaa gjælde for Præstegaardenes Vedkommende, saa at Præsterne, hvad disses Vedligeholdelse angaar, have de samme Rettigheder og ere underkastede de samme Forpligtelser og Bøder, som er fastsat i de nævnte Paragrafer for Kirkeeererne, dog at det er Biskoppen og ikke Amtmanden, der har at bestemme Bøderne og Dagmulcterne, hvis Præsten, for at undgaae Sag, underkaster sig administrativ Kjendelse. Anlægges Sag mod Præsten, da skeer det ved Provsteretten.

Præsterne have at udrede til hver af Synsmændene 72 R., overeensstemmende med den i § 34 givne Regel. Synet paa sees, at Præstegaarden holdes assureret for dens virkelige Værdi.